

TẬP 18

HỒI 175

Phê Huyết

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.
Trước Ảo Nguyệt Động Phủ, Quỷ Lệ, Lục Tuyết Kỳ cùng Lâm Kinh Vũ ba người đối diện nhau, thực là một tình thế thập phần vi diệu, giữa bọn họ đột nhiên có cảm giác gượng gạo, sự chú ý của ba người đều tập trung trên thanh cổ kiếm nằm đó.

Tru Tiên!

Thanh cổ kiếm chấn động thiên hạ với vô số những sự kiện trong quá khứ, trong truyền thuyết quyết định vận mệnh của không ít người, giờ khắc này đang yên tĩnh nằm trên mặt đất, trông thật bình phàm phảng phất như hòa cùng một thể với sông núi.

Chỉ là danh tự khắc trên thanh kiếm như một đôi mắt, tuy tĩnh mặc mà vẫn ngạo nghễ nhìn những người chung quanh, làm cho họ cảm thấy hồi hộp, hô hấp như nghẹn lại.

Không biết tình cảnh vi diệu này trải qua bao lâu, ba người đồng thời thở ra một hơi dài, nhưng cũng lúc đó bầu không khí giữa bọn họ bắt đầu phát sinh những biến hóa.

Lâm Kinh Vũ thân hình nhích động, dậm bước lên phía trước nhưng sau khi nhìn lại hai người phía sau thì bất giác nhíu mày, từ từ đứng lại, ổn định thân hình.

Lục Tuyết Kỳ mới đầu biểu lộ sự ngạc nhiên, trong mắt vừa lướt qua một luồng sáng đã đối mặt với thanh cổ kiếm vô thượng không chỉ của Thanh Vân Môn mà còn là chí tôn của thiên hạ, nàng khẽ cau mày. Sau đó, nàng ý thức được điều gì khẽ liếc nhìn Quỷ Lệ đang đứng bên cạnh, thấy vẻ mặt của hắn, bất giác nàng xích ra một chút giữ một cự ly với Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ im lặng nhìn, vẻ mặt như vô cảm nhưng trong đôi mắt hắn như có hai ngọn lửa rừng rực bốc cháy.

Thanh kiếm đó, mười năm trở lại đây hằng đêm luôn xuất hiện trong giấc mộng của hắn, giờ đây đang sừng sững trước mặt, thanh kiếm mộc mạc đó trong cơn gió nhẹ

của vùng núi tỏa ra một làn sáng nhẹ, chiếu vào trong mắt hắn, cảnh tượng này như một cú hích mạnh vào ngực hắn.

Rồi tại bán không một thân ảnh màu lục nhẹ nhàng như có như không đáp xuống...

A!

Một tiếng thét cuồng nộ từ lồng ngực hắn thoát ra, như từ trong cõi lòng, hướng đến Tru Tiên Cổ Kiếm, luồng ánh sáng xanh bùng lên, Phệ hồn tiến lên phía trước hắn, tựa như nó cũng hiểu được tâm tình của chủ nhân.

Chỉ trong chớp mắt, có một đạo kiếm quang màu bích lục từ bên cạnh phóng ra, Lâm Kinh Vũ tay cầm Trảm Long Kiếm trước mặt, luồng kiếm quang màu bích lục bùng bùng tỏa ra như ngạnh tiếp với huyền thanh hắc khí của Phệ Hồn, làm nó dịu đi.

Một âm thanh trầm đục vang lên, hai món pháp bảo đụng nhau trên không trung, Lâm Kinh Vũ như nín thở, trong khoảnh khắc đó chỉ biết rằng tuy giữa ban ngày nhưng trong phạm vi quanh thân mình Quỷ Lệ với quỷ dị pháp bảo đó, đột nhiên trời đất như tối tăm, bốn bề vang lên tiếng ma quỷ kêu gào, thân mình như bị hàng vạn sợi tơ vô hình trói chặt lấy, thậm chí ngay trước mắt do bất tự chủ xuất hiện ảo giác khủng bố như đứng trước cửa u địa phủ.

Quỷ Lệ hiện giờ hai mắt đã biến thành đỏ rực như máu không biết từ lúc nào, sát khí dâng cao, thân hình như loài quỷ mị.

Lâm Kinh Vũ trợn to mắt, trong luồng hắc khí cùng bích quang bùng lên đó phóng thẳng lên cao, tựa hồ như cùng lúc đó thân ảnh Quỷ Lệ cũng quay trở về đứng trên mặt đất, hắc khí cuộn cuộn tán khai như cánh của loài yêu dị, tụ lại như cánh tay của quỷ, cùng với Quỷ Lệ như một thể, từ bốn phương tám hướng như sóng dữ cuộn cuộn, xông thẳng đến Tru Tiên Cổ Kiếm.

Lâm Kinh Vũ tại giữa bán không trung nhất thời bị bức lui, trở tay không kịp, trong lòng khẩn cấp, hét lên giận dữ, chợt thấy phía trước thanh Tru Tiên Cổ Kiếm hắc khí dày đặc, một luồng ánh sáng như thu thủy, như sương tuyết phóng ra, thanh âm tranh nhiên, tiếng dội vang xa xa, trong màn hắc khí bùng lên như hoa nở một kiếm phóng thẳng ra.

Thiên Gia!

Luồng sáng trắng như sương tuyết đó vạch trên không trung, trong giây lát hắc khí ảm đạm tiêu tan, hướng thẳng về phía trước chặn đứng luồng hắc khí.

Lục Tuyết Kỳ hiện thân ra trước thanh Tru Tiên Cổ Kiếm, vẻ mặt không biểu lộ gì, chỉ thấy trên gương mặt tuyết sắc đó một màu trắng bệch không chút huyết sắc.

Tận trong luồng hắc khí đó, hai đốm lửa như quỷ hỏa nhìn thẳng vào Lục Tuyết Kỳ, tiếng quỷ hú gào thật ảm đạm như không kiềm chế được cơn cuồng nộ.

Không biết là cái gì, ở phía trước như dã thú gầm thét.

Hắc khí đột ngột bành trướng, từ mặt đất bay thẳng lên cao vài trượng, trong màn hắc khí hai đốm quỷ hỏa hung dữ lúc đó như biến mất không thấy rõ. Lục Tuyết Kỳ khẽ nhếch miệng, trên gương mặt trắng bệch của nàng không một chút biểu lộ, chỉ trong đôi mắt nàng ánh sáng lấp lánh không ngừng, như thiên sơn vạn thủy, trong giây khắc đó, như ngàn vạn tâm tư quay cuồng trong đầu nàng.

Chỉ là, nàng tay cầm Thiên Gia, nhưng lại không nở xuất kiếm, thanh cổ kiếm phía sau đột nhiên như biến thành một vực sâu vạn trượng, khiến nàng không thể thoái lui dù chỉ nửa bước.

Thanh cổ kiếm đó, trầm mặc như một ông lão, đã tạo nên môn phái của nàng.

Nàng đưa kiếm chỉ lên trời, lặng lẽ đêm tối, luồng kiếm quang tựa tuyết như mang theo một nỗi thê lương.

Hắc khí dày đặc, tiếng quỷ gào thét, trên không trung tại hướng Thiên Gia đang phóng tới, bóng đen xuất hiện, Quỷ Lệ nương theo hắc khí xuất hiện, Phệ Hồn trước người hấn cất lên, trong chớp mắt, luồng hắc khí như che phủ cả trời đất.

Một bàn tay nhợt nhạt từ không trung thò ra chộp lấy Phệ Hồn, từ trên hạ xuống, hắc khí lồng lộn như điên cuồng, vô số hắc khí ngưng tụ thành cột tại Phệ hồn, trên không đánh xuống.

Hướng thẳng đến Lục Tuyết Kỳ mà cũng là hướng đến phía sau của nàng, nơi thanh cổ kiếm đang lặng yên đó.

Chỉ là, nàng chung quy vẫn không chịu lùi lại...

Kiếm hoa như tuyết hướng thẳng về luồng hắc khí, dù chưa tiếp xúc mà xung quanh cát bay đá chạy, bị một luồng đại lực cuốn lên, như bạo phong chuyển thành phi vũ. Lục Tuyết Kỳ đứng tại trung tâm biến chuyển đó, dung nhan như mờ hẳn đi.

Thiên Gia cùng Phệ hồn, hai thứ pháp bảo bay lượn trong không trung, mọi thứ như rung động, phảng phất như một trường tranh đấu cách đây nhiều năm đang quay trở lại trước mắt.

Chỉ là thời gian vô cùng ngắn ngủi, như một cái chớp mắt, những âm thanh dữ dội, chung quy trên Thanh Vân trước Áo Nguyệt Động Phủ.

Gió mù lặng lẽ tan đi, bụi đất cũng lắng xuống, vẫn còn một khối đá nhỏ chuyển động trên mặt đất, nhẹ lặn ra phía xa xa, cuối cùng lặn vào trong bụi cỏ cao, không thấy tăm tích đâu nữa.

Lục Tuyết Kỳ vẫn còn đứng nguyên trên mặt đất, thân mình tại vị trí cũ không hề di chuyển lấy nửa phân. Phía sau lưng nàng, Tru Tiên Cổ Kiếm tỏa ra những tia sáng thuần phác, lặng lẽ nhìn theo bóng dáng nàng.

Không biết sao, tuyết thế nữ tử đó, nhìn vào đôi mắt và sắc mặt nàng lúc đó thật mệt mỏi, tựa như một kiếm vừa rồi đã tiêu hao hết tâm lực và thể lực của nàng.

Nàng lặng lẽ cúi đầu, ánh mắt như mơ hồ nhìn về một nơi nào đó. Không biết bao lâu sau, nàng chậm chậm ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Nam tử đó!

Giống như một kẻ điên cuồng!

Giờ đây đang trầm mặc như thiết hán.

Ánh mắt đó đang chăm chú lặng lẽ nhìn nàng, không có sát khí, không có phẫn nộ, cũng không có vẻ yêu thương và ôn nhu.

Lục Tuyết Kỳ đột nhiên thân mình run rẩy, trông thật yếu ớt, thậm chí nàng cũng không cảm nhận rõ được bản thân mình, chỉ là theo đó, trong lồng ngực nàng đột nhiên như đau đốn, tựa như có những mũi kim châm, từ trong thâm tâm đâm xuyên qua.

Sắc mặt trắng bệch của nàng đột nhiên hồng lên, thân mình run run, nàng khẽ nhú mày, cắn răng cố nén sự đau đốn nhưng một lúc sau nàng chợt nhắm mắt gập cả người lại. Thiên Gia kêu lên một tiếng trong trẻo, cảm ngược xuống đất, Lục Tuyết Kỳ nắm chặt chuôi kiếm, miệng thổ ra một ngụm máu tươi, bắn tung tóe lên lưỡi kiếm trong như thu thủy.

Máu từ từ ngưng kết thành từng giọt, nương theo lưỡi kiếm lấp lánh trơn nhẵn, khẽ khàng run rẩy, rồi lặng lẽ rơi xuống.

Gió không biết từ đâu thổi tới khoảng đất trống phía trước Áo Nguyệt Động Phủ, tiếng gió vi vu nhẹ nhàng, vắng vắng đưa lại tiếng cười nhẹ.

Hắc khí dần tan biến, Quỷ Lệ thần nhiên đứng đó, Phệ Huyết lấp lánh hào quang xanh đen, từ trên không rơi xuống, y vươn tay đón lấy.

Ngay lúc Quỷ Lệ hướng mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, Lâm Kinh Vũ đã chuyển mình, loáng một cái đã đến bên cạnh Lục Tuyết Kỳ, đứng chắn ngay trước thanh Tru Tiên Cổ Kiếm.

Ánh mắt Quỷ Lệ lạnh lùng quan sát Lâm Kinh Vũ, sau đó lại chuyển sang người Lục Tuyết Kỳ, hai người này hiện nay đối với y mà nói gần như là người quan trọng nhất trên thế gian này, nhưng bây giờ trong mắt y, dường như chẳng khác gì người xa lạ.

Thế gian này, một đời một kiếp, làm sao tìm được một người khả dĩ có thể bên cạnh mình cho tới lúc bạc đầu, nhất sinh bất biến?

Y nhe răng cười, nụ cười đầy vẻ kiêu ngạo, cương quyết bỏ hết tất cả, thân nhiên từng bước từng bước đi về phía trước. Thanh cổ kiếm ấy, bây giờ ở ngay trước mặt y, cho dù đó là vực sâu không đáy, y nhất định cũng phải xông tới cho bằng được! Thời gian mười năm đằng đẳng, mười năm thống khổ lòng đau như cắt, làm sao có thể bỏ qua cho được?

Lâm Kinh Vũ trên mặt lộ rõ vẻ phẫn nộ, Trảm Long kiếm trong tay y lại phát ra ánh sáng xanh lục, cùng lúc đó, Lục Tuyết Kỳ đứng thẳng người lên, tuy sắc mặt nàng càng lúc càng trắng bệch, thanh âm của nàng phảng phất vẫn còn trong trẻo như ngày trước, lay động lòng người.

"Đứng yên đó!"

Quỷ Lệ thân hình dừng lại, chân không bước tiếp, rồi nhìn sâu vào mắt Lục Tuyết Kỳ, ngang nhiên đáp lại: "Người tránh ra!"

Lục Tuyết Kỳ nét mặt đầy vẻ thê lương, nói: "Người nghe ta lần này, hãy rời khỏi nơi này! Vĩnh viễn đừng bao giờ quay trở lại đây nữa!"

Lâm Kinh Vũ khẽ chau mày, nhìn qua Lục Tuyết Kỳ, định nói gì đó nhưng rồi dừng lại.

Quỷ Lệ nghe vậy, không tỏ vẻ gì là hiểu tâm ý và ý tứ sâu sắc của Lục Tuyết Kỳ, cười lạnh nói: "Các người để cho ta hủy đi Tru Tiên Cổ Kiếm, ta lập tức đi ngay."

Lục Tuyết Kỳ chán nản lắc lắc đầu, trầm giọng nói: "Ta không thể để cho người làm việc này, những người ở phía trước sẽ tới đây ngay bây giờ, nếu người đi bây giờ thì vẫn còn kịp."

Quỷ Lệ cùng Lâm Kinh Vũ đồng thời giật mình, ngưng thần lắng nghe, quả nhiên nghe thấy ở phía xa ầm ầm truyền lại tiếng người nói chuyện huyên náo, tựa hồ như nhân số khá đông, nhưng không biết họ đang tranh luận hô hoán điều gì.

Kỳ thật nếu suy nghĩ kỹ thì cũng không có gì kỳ quái. Tru Tiên Cổ Kiếm là thần khí tại Thanh Vân Môn, vô cùng trọng yếu không có gì so sánh được, phía trước núi trên chiến trường Thanh Vân Môn tìm không thấy, tự nhiên là sẽ hướng về phía hậu sơn để truy tìm. Đừng nói là hậu sơn, nếu phải lật tung cả Thanh Vân Sơn này lên để tìm cổ

kiếm Tru Tiên còn được, chỉ sợ là đồ tử đồ tôn của Thanh Vân Môn không hài lòng nguyên ý mà thôi.

Tai nghe tiếng huyền não từ xa càng ngày càng lớn, tiếng nói càng lúc càng rõ ràng hơn, hiển nhiên quần hùng chính đạo đang hướng thẳng tới đây để tìm kiếm. Quỷ Lệ sắc mặt lạnh lùng, hốt nhiên ho lên một tiếng, thân hình chuyển động, bất cố nhất thiết bay thẳng đến chỗ Lục Tuyết Kỳ và Lâm Kinh Vũ đang đứng.

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt lộ vẻ thương tiếc, nhưng nàng chưa kịp có hành động gì, Lâm Kinh Vũ đã vươn người phóng lên, "ồ" một tiếng Trảm Long kiếm đã vung ra giữa không trung như một luồng trắng bạc, kiếm mang đại thịnh, tựa như một con rồng bay lượn nhẹ nhàng múa vuốt, bay thẳng hướng tới Quỷ Lệ.

Quỷ Lệ sắc mặt âm lạnh, thân hình như quỷ mị, tả thủ vung lên, Phệ hồn ma bồng một lần nữa lại bay lên, không thèm để ý đến uy lực của Trảm Long kiếm, trực tiếp đánh thẳng vào đầu của Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ thấy vậy giật mình, cách tấn công cương liệt dũng mãnh, chẳng khác gì tác phong chiến đấu trước đây của Lâm Kinh Vũ, không ngờ Quỷ Lệ lần này lại áp dụng lại trên chính người y. Chỉ có điều đối diện với thế tấn công lăng lệ nhưng mãnh liệt như vậy, tính cương liệt kiêu ngạo tận trong lòng Lâm Kinh Vũ từng chút từng chút một bị kích động, y hét lên một tiếng lớn, quả nhiên không thèm quan tâm đến Phệ Hồn Ma Bồng, Trảm Long kiếm tiếp tục công tới, khí thế không hề giảm sút, phảng phất như đang cùng Quỷ Lệ đánh bạc một ván, so sánh xem ai có đảm lược cao hơn.

Hai người giao thủ như vậy chẳng khác gì lấy mạng đổi mạng, Lục Tuyết Kỳ đứng nhìn bên cạnh, thân hình không kịp được run lên, nhìn kỹ lại, ánh mắt không tránh khỏi tỏ vẻ lo lắng.

Hai người tại trường nhìn như có vẻ đến thời điểm đồng quy ư tận, thân hình Quỷ Lệ đột nhiên tan biến, tựa như một luồng khói đen tỏa rộng ra khắp nơi, chẳng khác gì yêu ma. Lâm Kinh Vũ không thu thế lại được, kiếm vẫn cứ tiếp tục lao đến chỗ không người, trong lòng cảm thấy không ổn, hoảng loạn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen thân ảnh như quỷ mị u linh hiện ra sau lưng y, hướng thẳng tới Lục Tuyết Kỳ.

Dị thuật này tự nhiên vốn không phải là đạo pháp của Thanh Vân Môn hay Thiên Âm Tự, ngay cả trong Ma Giáo cũng chưa hề nhìn thấy qua, nhưng Quỷ Lệ sau khi đọc xong ba quyển Thiên Thư, từ từ lĩnh ngộ được thuật pháp quỷ dị này, trên đời chưa ai thấy được. Hôm nay đem ra sử dụng, quả nhiên thành công mỹ mãn, đến nhân vật cỡ Lâm Kinh Vũ cũng bị che mắt không nhìn thấy được huyền diệu bên trong. Trong mắt của Lục Tuyết Kỳ, không khỏi tránh khỏi vài phần kinh nghi bất định.

Nhưng có điều không hiểu tại sao, Quỷ Lệ thi triển dị thuật trong Thiên Thư, lúc đó toàn thân y hoàn toàn khác hẳn so với trước đây, người bình thường không thể tưởng tượng ra được, hắc khí quỷ mị dày đặc, trên mặt y các màu xanh, vàng, đỏ, đen luân phiên xuất hiện, ẩn ước nét thống khổ, nhưng thân hình của y vẫn tiến tới nhanh như gió, không ngờ đạo hạnh lại tiến triển đến mức này.

Lục Tuyết Kỳ trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng ẩn ước cũng hiểu rõ vài phần. Không giống như Lâm Kinh Vũ, ngày trước tại thần thụ ở phía tây Tử Trạch, bên trong Thiên Đế Bảo Khố, nàng và Quỷ Lệ đồng thời đã nhìn thấy Thiên Thư quyển thứ ba, nàng tư chất thiên phú, không kém Quỷ Lệ bao nhiêu, Thiên Thư trong chốc lát đã ghi nhớ trong lòng.

Thiên Thư tuy quỷ dị khó hiểu, nhưng trong đó chứa đầy những diệu lý thâm ảo chưa từng thấy, người tu đạo vốn sẵn có lòng si mê, ngày ấy nếu nói nàng không hề dụng tâm nghiên cứu, chẳng qua là nói để đánh lừa người ta mà thôi. Chỉ có điều dị thuật này không thể hé răng nói cho người ngoài biết được, nàng cũng không hề nói qua với ai, hơn nữa cái nàng nhìn thấy chỉ là Thiên Thư quyển thứ ba, trước sau đều thiếu hụt, thiếu đi quyển thứ nhất Tổng cương của Thiên Thư, làm cho nàng không biết bắt đầu từ đâu, mờ mịt khó hiểu. Năm đó, nhờ vào nàng thiên phú thông minh, miễn cưỡng lĩnh ngộ, ít nhiều gì cũng giúp đỡ cho việc tu hành của bản thân, nhưng sự tiến bộ không rõ rệt lắm, nhưng cũng nhờ vậy, toàn bộ trưởng lão của Thanh Vân Môn không hề phát giác ra, nếu không thì bọn người Đạo Huyền chân nhân, Điện Bất Dịch, Thủy Nguyệt Đại sư nhất định sẽ nhận ra điểm quái dị trong đạo hạnh tu luyện của Lục Tuyết Kỳ.

Vào giây phút này, Lục Tuyết Kỳ mắt nhìn thấy thân pháp quái dị của Quỷ Lệ, không khỏi chau mày, lại thấy khi Quỷ Lệ chạy đến sau lưng Lâm Kinh Vũ, từng đạo từng đạo khói đen ngưng kết lại giữa không trung, thân thể của y lại thành hình, tốc độ không hề giảm sút, bay thẳng đến chỗ Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ nghiêng rằng, đột nhiên thân hình lùi ngang ba bước, để lộ ra thanh Tru Tiên Cổ Kiếm vốn ẩn giấu phía sau lưng, xuất hiện ngay trước mặt Quỷ Lệ. Cử động này làm Quỷ Lệ cùng với Lâm Kinh Vũ đứng ở đằng xa giật mình kinh hãi, chỉ có điều Quỷ Lệ thì mặt tỏ vẻ vui mừng, còn Lâm Kinh Vũ lại giận dữ quát lên: "Lục sư tỷ, tỷ làm gì đó?"

Lục Tuyết Kỳ vờ như không nghe thấy, trong mắt phát ra một đạo tinh quang, lúc đầu còn phảng phất chút do dự, nhưng cuối cùng 1 tiếng kêu trong trẻo vang lên, Thiên Gia thần kiếm đã được rút ra, hướng đi của mũi kiếm, ngược hẳn với hướng Quỷ Lệ, đâm thẳng xuống mặt đất trước Tru Tiên Cổ Kiếm ba thước.

"Coong!"

Một âm thanh trong trẻo vang lên, chỉ thấy Thiên Gia thần kiếm bay lên không trung, nhưng không biết tại sao, thân hình Lục Tuyết Kỳ chấn động 1 cái, mũi kiếm chững lại, sau một giây phút yên lặng, đột nhiên một vòi máu tươi bắn tung tóe lên không trung. Quỷ Lệ đang bay thật nhanh thẳng tới Tru Tiên, giữa không trung kêu lên một tiếng thất thanh, đột nhiên lần nữa lại biến thành một đám khí đen, tản mát ra bốn phía.

Mọi việc xảy ra nhanh như chớp khiến mọi người đều kinh ngạc, đứng giữa đám hoa máu lốm đốm, sắc mặt Lục Tuyết Kỳ trắng bệch tràn đầy vẻ hoảng hốt, một tiếng gầm mãnh liệt truyền tới, thân ảnh đen xì của Quỷ Lệ lúc ẩn lúc hiện giữa không trung, Thiên Gia thần kiếm cắm sâu vào giữa vai y, nhưng y phảng phất chẳng có vẻ gì thống khổ, vẫn tiếp tục ngoan cố xông tới, Phệ Huyết Châu ở đầu Phệ Hồn Ma Bổng đỏ rực màu máu tươi, một luồng yêu khí cuộn cuộn từ Phệ huyết xông tới, bao bọc lấy Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ mặt hoa thất sắc, cảm thấy tinh huyết toàn thân trong khoảnh khắc như sôi lên sùng sục, tựa hồ như muốn phá tung thân thể, trong đầu chỉ nghe tiếng ong ong, đau đớn không chịu nổi, hai chân mềm nhũn, không đứng nổi nữa, ngồi bệt xuống đất.

Quỷ Lệ cười dài một tiếng, thanh âm đầy vẻ lạnh lùng hung dữ, ánh sáng từ Phệ Huyết Châu lóe lên trên khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ của Lục Tuyết Kỳ trong khoảnh khắc, rồi quay vòng lại, đồng thời huy động tả thủ, quét qua người của Lục Tuyết Kỳ. Ngay lúc Lục Tuyết Kỳ vừa bay lên cao, Thiên Gia thần kiếm cũng bay lên theo, thanh kiếm vừa rút ra, nơi vai của Quỷ Lệ máu phún ra như suối. Lục Tuyết Kỳ tuy người vẫn ở trên không, nhưng yêu lực của Phệ Huyết Châu hung hãn như sóng biển, không ngừng dồn tới, ngực nàng đau nhói, kêu lên một tiếng rồi phun ra một búng máu tươi.

Giữa cuộc chiến, Quỷ Lệ hạ mình xuống, trong mắt y chẳng để ý gì khác, chỉ nhìn thẳng vào thanh Tru Tiên Cổ Kiếm. Trong lúc này cả người y máu chảy đầm đìa, cả nửa thân trên như bị máu nhuộm đỏ tươi, nhưng y dường như chẳng hề để ý, trên mặt đột nhiên lộ vẻ thống khổ, chăm chăm chú chú nhìn thẳng vào Tru Tiên Cổ Kiếm.

Thanh Tru Tiên Cổ Kiếm đơn sơ giản dị vẫn an tĩnh nằm ngay trước mặt y, lưỡi kiếm mờ đục không phải là đá cũng không phải là ngọc, thậm chí không thể phản chiếu lại gương mặt của y. Trên lưỡi kiếm chỉ có một vết nứt nhỏ mỏng mảnh, phảng phất như vừa mới đây.

Quý Lệ ngẩng đầu cười to, tựa như si cuồng, mọi chuyện xảy ra trong thời gian mười năm thoáng hiện ra trong đầu, không nói nhiều lời, tả thủ đột ngột vươn ra nắm chặt lấy chuôi kiếm, hữu thủ khấn trương nắm chặt lấy Phệ hồn ma bồng, tàn nhẫn hướng thẳng vào lưỡi kiếm Tru Tiên, hướng thẳng vào vết nứt mà đập xuống.

Lâm Kinh Vũ đứng ở phía sau tức giận hét lớn, liều mạng phóng tới, nhưng lực bất tòng tâm, Lục Tuyết Kỳ thì lúc này vừa rơi xuống đất, đầu óc vẫn còn hỗn loạn, ở phía xa, tiếng huyền não tranh cãi đột nhiên lớn hẳn lên, tựa hồ như phát hiện được điều gì đó, tất cả nhanh chóng chạy đến Áo Nguyệt Động Phủ.

Chỉ có điều, trong giây phút ngắn ngủi này, ai có thể đến nơi kịp thời? Thoạt nhìn, tưởng như không có cách nào để bắt thời gian dừng lại.

Phệ hồn lấp lánh ánh sáng tím xanh đen giữa không trung kêu lên một tiếng rồi hạ xuống, chủ nhân của nó lúc này toàn thân đầm máu, chảy dọc theo tả thủ của y, từng giọt từng giọt rơi xuống trên Tru Tiên, đọng lại lưỡi kiếm thô ráp của Tru Tiên Cổ Kiếm, rồi từ từ biến mất, không có giọt máu nào chạm được xuống mặt đất.

Ẩn ước trong giây phút đó, trong lòng Quý Lệ chợt chấn động, tựa như cảnh tượng quái dị nhưng quen thuộc này làm xúc động lòng y, tựa như một tia chớp lóe lên trong đầu y.

Giây phút sau, y đột nhiên tỉnh ngộ.

Chính là máu!

Mắt của y vào giây phút này, đương nhiên nhìn thấy huyết dịch của chính mình, từng giọt từng giọt rơi xuống lưỡi của Tru Tiên Cổ Kiếm, khi chảy tới vết nứt trên thân kiếm, thì từ từ tiêu thất không nhìn thấy nữa, nhanh chóng im lìm dung nhập vào bên trong Tru Tiên Cổ Kiếm.

Tru Tiên! Tru Tiên! Tru Tiên!

Tru Tiên không ngờ cũng cùng loại như Phệ Huyết Châu, không ngờ cũng có khả năng hấp thụ tinh huyết của vật sống.

Y kinh ngạc không kiềm chế nổi, nhưng Phệ Hồn Ma Bồng trên tay y, tốc độ nhanh như chớp, đánh mạnh xuống Tru Tiên Cổ Kiếm.

- o O o -